Nr. 45 Łódź, dnia 8 listopada 1926 r. Rok 7.

Opłata pocztowa opłacona ryczałtem.

# Dziennik Urzędowy

## Województwa Łódzkiego

**Prenumerata wynosi:**
Miesięcznie . . . . . . . . . . . 50 groszy
Kwartalnie . . . . . . . . . . . 1.50 groszy
z odnoszeniem do domu.
Cena numeru pojed. 15 gr. Konto w P. K. O. 30091.

**TELEFON 284 i 258**

**Redakcja i Administracja**
pokój 33 pokój 67.
Łodź, Województwo, ulica Zawadzka Nr. 11
Redaktor przyjmuje od 12-ej do 1-ej.
Administracja czynna od 11 rano do 2-ej po poł.

„Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. — Cena ogłoszeń: drobne 6 groszy za wyraz najmniej 60 groszy. Zwyczajne: 15 groszy za wiersz milimetrowy (strona 4 szpalty).
Każda nowa podwyżka taryfy obowiązuje wszystkie już przyjęte ogłoszenia od dnia zmiany cen, bez uprzedniego zawiadomienia.

**Ogłoszenia miejscowe, zamiejscowe i zagraniczne przyjmowane są tylko przez Biuro „Administracja", Łódź, Piotrkowska 73, tel. 25-53**

**TREŚĆ:**


**422**

**USTAWA**

z dnia 1 lipca 1926 r.

**o opłatach stemplowych.**

CZĘŚĆ PIERWSZA.

**Postanowienia ogólne.**

Rozdział pierwszy.

**Przedmioty opłat stemplowych.**

Art. 1. Opłatom stemplowym podlegają pisma, wymienione w części drugiej niniejszej ustawy, oraz czynności prawne, wymienione w art. 71, 75, 89, 96, 103 i 109.

Ilekroć w ustawie niniejszej jest mowa o piśmie, stwierdzającem umowę, należy przez to rozumieć nietylko pismo, podpisane przez obie strony, lecz także podpisane przez jedną stronę, jeżeli zostało bądź wręczone stronie drugiej, bądź przedstawione sądowi celem dokonania wpisu w księdze wieczystej, bądź sporządzone albo uwierzytelnione sądownie lub notarjalnie.

Art. 2. Jedno pismo, stwierdzające kilka czynności prawnych, podlega opłacie od każdej czynności zosobna.

Jeżeli jednak czynności prawne między temi samemi osobami, stwierdzone tem samem pismem, pozostają w tak ścisłym z sobą związku, że jedna z tych czynności (uboczna) nie mogłaby istnieć sama przez się bez drugiej (głównej), to opłatę oblicza się tylko według czynności głównej. Do czynności ubocznych zalicza się w szczególności: ustalenie sposobu spłacenia ceny sprzedaży, potwierdzenie odbioru ceny, ustanowienie kary umownej, postanowienia o zabezpieczeniu hipotecznem i t. p.

Art. 3. W razie sporządzenia wtóropisów, t. j. pism równobrzmiących, lub choćby tylko co do treści zgodnych z pismem pierwszem, albo odpisów lub tłumaczeń, opłata należy się tylko raz jeden, a mianowicie od pisma pierwszego. Wyjątki są przewidziane: co do pełnomocnictw w art. 111, a co do weksli w art. 122.

W razie wątpliwości, zachodzących co do uiszczenia opłaty od pisma pierwszego, uiszczenie winno być udowodnione.

Ustęp drugi stosuje się do odpisu i tłumaczenia tylko w przypadkach następujących:

a) jeżeli zgodność z pierwopisem zaświadczyła osoba, która podpisała pierwopis, lub

b) jeżeli osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty od pierwopisu, przedstawiła odpis lub tłumaczenie sądowi, notarjuszowi lub innemu urzędowi państwowemu.

Art. 4. Pismo, stwierdzające umowę o zniesienie istniejącego między stronami stosunku prawnego i powstanie natomiast stosunku nowego, podlega opłacie, odpowiadającej treści stosunku nowego. Wyjątek jest przewidziany co do konwersji wierzytelności w art. 121.

Pismo, tylko zmieniające istniejący już stosunek, przy którego zawiązaniu lub pisemnem stwierdzeniu uiszczono należną opłatę stemplową, podlega:

a) w razie zwiększenia przedmiotu zobowiązania — opłacie od nadwyżki;

b) w razie innych zmian — opłacie, przewidzianej w art. 139, jeżeli zachodzą warunki, wymienione w tym artykule.

Art. 5. Pisma, sporządone zagranicą, podlegają przepisom niniejszej ustawy tylko wówczas, gdy stwierdzają czynność prawną, tyczącą się przedmiotu, znajdującego się w Polsce, lub gdy zobowiązanie, z czynności prawnej wynikające, ma być wykonane albo jest wykonywane w Polsce. Pisma, sporządzone w Polsce przed konsulem obcego państwa, uważane będą — pod warunkiem wzajemności — za sporządzone zagranicą.

Rozdział drugi.

**Sposób obliczenia opłaty.**

Art. 6. Opłatę stemplową oblicza się stosownie do rodzaju czynności prawnej, którą stwierdza pismo; nazwa niezgodna z treścią nie ma znaczenia.

Jeżeli według części drugiej niniejszej ustawy należy wziąć za podstawę wymiaru wartość rzeczy, to wartość tę ma podać podatnik. Opłatę wymierza się od wartości podanej; wyjątki są przewidziane w art. 7—12 oraz w ustępie trzecim art. 70.

Za podstawę wymiaru opłaty od pisma, stwierdzającego umowę, bierze się wartość całego przedmiotu umowy, choćby z treści pisma wynikało, że umowa została już częściowo albo całkowicie wykonana przed sporządzeniem pisma.

Art. 7. Jeżeli według treści pisma dłużnik ma wykonać jedno z dwu lub więcej świadczeń różnej wartości, to za podstawę wymiaru służy wartość najwyższa.

Jeżeli strona, otrzymująca rzecz, obowiązana jest do świadczeń wzajemnych, to wartości rzeczy (art. 6) nie można przyjąć w sumie niższej, niż łączna wartość wszystkich świadczeń wzajemnych. Za świadczenia wzajemne uważa się: przyjęcie długu do zapłaty, ustanowienie użytkowania, potrącenie wierzytelności z ceny sprzedaży, zrzeczenie się prawa majątkowego i t. p.

Wartość świadczeń wzajemnych ma być podana przez podatnika.

Art. 8. Papiery wartościowe ocenia się poza przypadkami sprzedaży (art. 78, punkt a) — jeżeli kwota, podana przez podatnika (art. 6), nie jest wyższa — według najniższego kursu giełdowego z dnia, poprzedzającego sporządzenie czynności prawnej, jeżeli w miejscowości, w której sporządzono czynność prawną, względnie w której zobowiązanie ma być wykonane (art. 5), znajduje się giełda; jeżeli w owej miejscowości giełdy niema, jak również, gdy dany papier wartościowy nie był w dniu poprzedzającym notowany na giełdzie miejscowej, bierze się za podstawę wymiaru najniższy kurs, notowany na najbliższej terytorjalnie giełdzie polskiej w ostatnich trzech dniach, poprzedzających sporządzenie czynności prawnej. Wartość papierów, nienotowanych w sposób powyższy, może być ustalona zgodnie z opinją izby handlowo-przemysłowej lub innej organizacji gospodarczej, którą wskaże rozporządzenie.

Złote w złocie ocenia się według ogłoszonej w „Monitorze Polskim" najniższej równowartości z ostatnich trzech dni, poprzedzających sporządzenie czynności prawnej (§ 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 kwietnia 1924 roku Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 385 oraz ustawa z dnia 1 lipca 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 75 poz. 534).

Przepisy powyższe stosuje się również do walut zagranicznych; wyjątek jest przewidziany co do ubezpieczeń w art. 99.

Art. 9. Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, to ustalenie podstawy wymiaru następuje w miarę wykonywania zobowiązania (art. 22; 28, ustęp piąty; 29, ustępy: pierwszy i drugi; 30, punkt 3; 31 ustęp przedostatni; 32).

Jeżeli jednak znana jest najniższa ilość świadczenia, albo zostaje wypłacona zaliczka, to za podstawę wymiaru należy przyjąć narazie tę ilość najniższą lub zaliczkę, zależnie od tego, która z nich jest wyższa. Kwotę opłaty, uiszczoną na tej podstawie, potrąca się następnie od sumy kwot, obliczonych w miarę wykonywania zobowiązania.

Art. 10. Jeżeli pismo zawiera zobowiązanie do świadczeń perjodycznych, to celem ustalenia podstawy wymiaru należy roczną wartość świadczeń pomnożyć:

a) w razie ustanowienia świadczeń na wieczne czasy — przez 17;

b) w razie ustanowienia świadczeń na czas, ściśle ograniczony co do ilości lat lub ich części, — przez tę ilość lat lub ich części;

c) przy ustanowieniu świadczeń na czas życia jednej osoby w wieku do lat 50 włącznie — przez 10, w wieku ponad lat 50 — przez 5;

d) w razie uzależnienia terminu trwania świadczeń od czasu życia dwu lub więcej osób — przez mnożnik (punkt c) odpowiedni do wieku osoby najstarszej lub najmłodszej, stosownie do tego, czy świadczenia mają trwać do śmierci osoby, która umrze pierwsza, czy do śmierci osoby, która umrze ostatnia;

e) w razie ustanowienia świadczeń na czas, nieokreślony w sposób wyżej podany, — przez 5, a następnie dokonywać ponownie co pięć lat wymiaru opłaty na dalsze pięciolecie, o ile zobowiązanie trwa dalej (art. 22).

W razie ustanowienia świadczeń na czas nieokreślony (punkt e), z oznaczeniem jednak pewnego terminu, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie, podstawę wymiaru opłaty za czas ściśle określony ustala się w sposób, przewidziany w punkcie b), a za czas dalszy — w sposób, przewidziany w punkcie e).

Przepisy artykułu niniejszego stosuje się również do służebności, do użytkowania, prawa używania lub mieszkania, ciężarów rzeczowych, oraz do długu rentowego (§§ 1199 — 1203 kodeksu cywilnego niemieckiego).

Roczną wartość użytkowania bierze się w sumie, wynoszącej 6% wartości rzeczy, poddanej użytkowaniu, chyba że wartość wyższa lub niższa jest niewątpliwa.

Art. 11. W przypadkach, wymienionych w ustępie drugim art. 9 oraz w punkcie b) art. 10, — jeżeli zobowiązanie ma trwać dłużej, niż przez pięć lat — bierze się na żądanie podatnika za podstawę wymiaru sumę, obliczoną za pierwszy okres pięcioletni; po upływie tego okresu ustala się podstawę wymiaru na drugi okres pięcioletni i tak postępuje się w dal-

szym ciągu aż do wygaśnięcia zobowiązania. Tak samo należy postąpić na żądanie podatnika w przypadku, przewidzianym w ustępie drugim art. 10.

Art. 12. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Robót Publicznych władny jest wydawać normy o najniższym szacunku („szacunku prawnym"), rzeczy nieruchomych, który ma być wzięty za podstawę wymiaru, jeżeli jest wyższy od sum, ustalonych według postanowień art. 6—11.

Szacunek prawny może być oparty na podatkach gruntowym i budynkowym oraz na ustalonych po raz ostatni przed dniem 1 sierpnia 1914 r.: cenie sprzedaży lub oszacowaniu, dokonanem przez instytucję kredytową celem udzielenia długoterminowej pożyczki hipotecznej. Mnożnik, przez który ma być pomnożona kwota podatku gruntowego, względnie budynkowego, oraz sposób przewalutowania wyżej wymienionych ocen przedwojennych mają być ustalane corocznie.

Jeżeli przedmiotem przeniesienia własności jest nieruchomość, stanowiąca gospodarstwo rolne, wraz z przynależnościami, to szacunek prawny nieruchomości ma być wzięty w kwocie, równającej się dziewięciu dziesiątym częściom podanych przez podatnika wartości: rzeczy nieruchomej i przynależności razem wziętych (art. 6, ustęp drugi i art. 13, ustęp pierwszy). Jeżeli jednak wartość takiej nieruchomości ustalono na podstawie prawnego szacunku, przewidzianego w ustępie pierwszym i drugim niniejszego artykułu, to szacunek prawny przynależności ma być wzięty w kwocie, równającej się jednej dziewiątej części wartości nieruchomości.

Przepisy niniejszej ustawy o rzeczach nieruchomych (nieruchomościach) stosuje się jedynie do:

1) gruntu oraz przedmiotów, z nim złączonych (budynków, roślin od gruntu nieoddzielonych i t. p.);

2) prawa wieczystej dzierżawy;

3) prawa zabudowy;

4) prawa żądania, aby rzecz nieruchoma (punkty 1, 2, 3, 5) została oddana na własność;

5) prawa do majątku spadkowego — o tyle, o ile składa się z rzeczy nieruchomych.

Art. 13. Jeżeli pismo, podlegające opłacie, dotyczy dwu lub więcej przedmiotów, które według przepisów części drugiej ustawy niniejszej podlegają różnym pod względem stopy opłatom stemplowym, to podatnik jest obowiązany podać wartość każdego przedmiotu oddzielnie: bądź w treści pisma, bądź przy przedstawieniu go organowi, powołanemu do wymierzenia opłaty, bądź w podaniu o zwrot nadpłaty (art. 45), lub w odwołaniu (art. 46).

Gdy tego nie uczyniono i podano tylko wartość w sumie ogólnej, to tę sumę bierze się jako podstawę wymiaru i stosuje się do niej stopę, przypadającą od tego przedmiotu, który podlega opłacie najwyższej.

Art. 14. Nie pobiera się opłaty stemplowej, wynoszącej mniej niż 10 groszy.

Groszową końcówkę opłaty, obliczonej według właściwej stopy, przewidzianej w części drugiej ustawy niniejszej, jeżeli przewyższa 10 groszy, a jest niepodzielna przez 10, zaokrągla się wzwyż do kwoty w ten sposób podzielnej.

## Rozdział trzeci.

### Osoby, obowiązane do uiszczenia opłaty.

Art. 15. O ile w części drugiej ustawy niniejszej nie postanowiono, na kim ciąży obowiązek uiszczenia opłaty stemplowej, są wobec Skarbu Państwa solidarnie obowiązani:

1) co do pism, stwierdzających umowę:
   a) osoby, będące stronami w umowie,
   b) osoba, która zawarła umowę, prowadząc interes cudzy bez zlecenia (negotiorum gestor),
   c) każdy posiadacz pisma (art. 3), albo urzędownie uwierzytelnionego odpisu lub tłumaczenia, jeżeli jest prawonabywcą osoby, która zawarła umowę;

2) co do orzeczeń — wszystkie osoby, które na mocy orzeczenia nabywają prawo.

Art. 16. Wolne są od obowiązku uiszczenia procentowej opłaty stemplowej od pisma, stwierdzającego umowę obustronnie obowiązującą, fundacje, zakłady i zrzeszenia, prawnie istniejące i posiadające siedzibę w Polsce, których zadanie stanowi wyłącznie wykonywanie kultu religijnego albo działalność naukowa, oświatowa lub dobroczynna.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych może przyznać powyższe uwolnienie również fundacjom, zakładom i zrzeszeniom tego rodzaju, mającym siedzibę zagranicą.

Kontrahent, zawierający umowę z osobą wolną od obowiązku uiszczenia opłaty, ma uiścić połowę opłaty, jeżeli sam nie jest zwolniony od obowiązku uiszczenia.

## Rozdział czwarty.

### Uiszczenie opłaty stemplowej.

#### A. Postanowienia ogólne.

Art. 17. Uiszczenie opłaty stemplowej następuje bądź według obliczenia podatnika — bez wymiaru urzędowego — bądź na zasadzie wymiaru, dokonanego przez właściwy organ urzędowy. Organami urzędowemi, właściwemi do wymierzania opłat stemplowych, są: notarjusze (art. 27), organa sądowe (art. 30), urzędy skarbowe (art. 23, 24, 33, 60, 102, 110, 124) i inne urzędy państwowe (art. 32, 61, 71, 109).

Opłatę stemplową uiszcza się bądź przez użycie papieru stemplowego lub znaczków stemplowych, bądź przez wpłacenie gotówką do kasy skarbowej lub do rąk innego organu, uprawnionego do poboru (specjalnego poborcy).

Wybór sposobu uiszczenia opłaty należy do podatnika, o ile przepisy art. 18, 22, oraz 25—33, jako też właściwych rozdziałów części drugiej ustawy niniejszej nie wskazują, jaki z powyższych sposobów uiszczenia ma być zastosowany w przypadku poszczególnym.

Art. 18. Minister Skarbu określa rodzaje papieru stemplowego i znaczków stemplowych, sposób ich wyrobu, sprzedaży, użycia i urzędowego kasowania; określa również najwyższą kwotę opłaty, która może być uiszczona przez użycie papieru stemplowego lub znaczków stemplowych, tudzież najniższą kwotę,

do której użycie papieru stemplowego lub znaczków stemplowych jest obowiązujące.

Art. 19. O ile w części drugiej ustawy niniejszej, ani też w art. 25, 28, 29, 30, 32 i 33 nie wskazano, w jakim terminie należy uiścić opłatę stemplową, obowiązują postanowienia ogólne, zawarte w art. 20—22.

Art. 20. Opłatę od pisma, sporządzonego w Polsce, należy uiścić w ciągu trzech tygodni od dnia, w którym pismo sporządzono.

Posiadacz takiego pisma, albo urzędownie uwierzytelnionego odpisu lub tłumaczenia, będący prawonabywcą osoby, która zawarła umowę (art. 15 punkt 1 lit. c), ma uiścić opłatę, przez poprzednich posiadaczy nieuiszczoną, w ciągu trzech tygodni od dnia otrzymania pisma (odpisu, tłumaczenia).

Jeżeli jednak przed upływem terminu, przewidzianego w ustępie pierwszym lub drugim, ma być wykonana umowa, którą stwierdza pismo, lub jeżeli przed tym terminem pismo zostaje złożone sądowi lub innemu urzędowi publicznemu celem dokonania jakiejkolwiek czynności urzędowej, to opłatę należy uiścić przed rozpoczęciem wykonania umowy lub przed złożeniem pisma. Wyjątek co do sądowego uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego jest przewidziany w art. 31 (zdanie drugie ustępu przedostatniego).

W razie złożenia pisma notarjuszowi stosuje się art. 28, względnie 29.

Art. 21. Opłatę od pisma, sporządzonego zagranicą (art. 5), należy uiścić w ciągu trzech tygodni od dnia, w którym osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty (art. 15), albo jej ustawowy zastępca lub pełnomocnik, pismo lub urzędownie uwierzytelniony odpis bądź z zagranicy do Polski wprowadzili, bądź w Polsce otrzymali. Opłatę od pisma, którego nieuwierzytelniony odpis został przez te osoby złożony sądowi lub innemu urzędowi publicznemu, należy uiścić przed złożeniem odpisu. Przepisy powyższe, o ile dotyczą odpisów, stosuje się również do tłumaczeń.

W razie wprowadzenia do Polski pisma, sporządzonego zagranicą, które podlega opłacie dopiero na skutek wykonywania zobowiązania w Polsce, (albo urzędownie uwierzytelnionego odpisu lub tłumaczenia) należy uiścić opłatę zanim rozpoczęło się wykonywanie zobowiązania.

Ustawowy zastępca lub pełnomocnik w razie nieuiszczenia w przepisanym terminie opłaty od pisma, sporządzonego zagranicą, winien w ciągu tygodnia po upływie terminu złożyć urzędowi skarbowemu odpis pisma, podlegającego opłacie, podając adresy osób obowiązanych do jej uiszczenia (art. 15).

Ustępy drugi i następne art. 20 stosuje się odpowiednio do pism, sporządzonych zagranicą.

Art. 22. W przypadkach, przewidzianych w art. 9, jak również w punkcie e) i w ustępie drugim artykułu 10 oraz w art. 11, terminy, w których mają być uiszczone poszczególne raty opłaty stemplowej, oznacza urząd skarbowy. W tym celu osoby, obowiązane do uiszczenia opłaty stemplowej, winny zgłosić urzędowi skarbowemu pismo, podlegające opłacie, a mianowicie złożyć mu pierwopis albo odpis (poświadczony lub niepoświadczony) w terminie, przewidzianym w art. 20, względnie 21.

Na żądanie podatnika w razie złożenia bądź pierwopisu i odpisu, bądź dwóch odpisów, urząd skarbowy zaświadcza zgłoszenie na pierwopisie lub na jednym z odpisów.

W razie sporządzenia pisma przed notarjuszem lub sądem odpis przesyła notarjusz lub sąd (art. 28 i 29, względnie 31). Jeżeli zaś jedną ze stron umawiających się jest urząd państwowy, to stosuje się art. 32.

Poszczególne raty (ustęp pierwszy niniejszego artykułu) należy uiszczać gotówką bez wymiaru urzędowego (art. 24 punkt a).

B. Uiszczenie opłaty z inicjatywy podatnika.

Art. 23. Celem uiszczenia opłaty zapomocą znaczków stemplowych lub papieru stemplowego winien podatnik — o ile w części drugiej ustawy niniejszej nie postanowiono inaczej —

a) bądź skasować znaczki stemplowe przez przepisanie ich początkowemi lub końcowemi wyrazami pisma lub stwierdzającemi zawarcie umowy podpisami stron, względnie użyć papieru stemplowego;

b) bądź przedstawić pismo w oryginale lub w odpisie urzędowi skarbowemu celem urzędowego skasowania.

Art. 24. Celem uiszczenia opłaty gotówką podatnik:

a) może wnieść do kasy skarbowej sumę, którą sam obliczył, i kwit kasowy załączyć do pisma, podlegającego opłacie;

b) może również przedstawić pismo, podlegające opłacie, w oryginale lub odpisie urzędowi skarbowemu, a ten określa sumę opłaty i wydaje polecenie jej przyjęcia przez kasę skarbową.

Art. 25. Przypadki, w których uiszczenie opłaty bez względu na jej sumę ma być dokonane gotówką, bez wymiaru urzędowego, są przewidziane w art. 71, 80, 89, 92, 94, 100, 103 i 114.

Osoby, obowiązane do uiszczenia opłat w sposób powyższy, winny przed rozpoczęciem działalności, obejmującej sporządzanie pism, względnie czynności prawnych, które podlegają opłatom, unormowanym w powołanych artykułach, zawiadomić o tem urząd skarbowy.

Poza temi przypadkami władza skarbowa może zezwolić poszczególnym osobom na uiszczenie opłat stemplowych gotówką; zezwolenie to jednak może w każdym czasie odwołać, a podatnik może w każdym czasie zrzec się udzielonego mu prawa.

Rozporządzenie postanowi, czy i w jakiej formie ma podatnik prowadzić rejestr opłat stemplowych, w jakich terminach ma nastąpić wpisanie opłat do rejestru i wniesienie ich do kasy skarbowej, oraz ustali formę poświadczeń na pismach, od których opłata została uiszczona w sposób, przewidziany w niniejszym artykule.

Art. 26. Minister Skarbu może zarządzić, że pewne rodzaje pism, podlegajacych opłacie stemplowej, winny być wydawane z ksiąg grzbietowych z pozostawieniem talonu lub kopji, oraz określić sposób uiszczania opłat stemplowych od pism, tak sporządzonych.

C. Współudział notarjuszów.

Art. 27. Notarjusz, mający siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, jest obowiązany wymierzyć opłatę stemplową:

1) od sporządzonych przed nim aktów notarjalnych, z wyjątkiem uchwał o powiększeniu kapitału zakładowego spółek akcyjnych i komandytowo - akcyjnych (art. 102);

2) od przedstawionych mu celem dokonania czynności urzędowej pism oryginalnych, ich wtóropasów, odpisów lub tłumaczeń (art. 3);

3) od sprzedaży drogą licytacji, przed nim odbytej.

Notarjusz wymierza opłatę o tylę, o ile nie została już poprzednio uiszczona w należnej kwocie, względnie nie podlega odroczeniu na mocy art. 9, albo punktu e) lub ustępu drugiego artykułu 10, albo na mocy art. 11. Notarjusz nie bada jednak prawidłowości uiszczenia, gdy ono opiera się na wymiarze urzędowym (art. 17), lub gdy przedstawiono zaświadczenie urzędu skarbowego o uiszczeniu należnej opłaty.

Art. 28. Opłatę stemplową, wymierzoną przez notarjusza, należy uiścić do jego rąk gotówką, o ile nie została odroczona na mocy art. 177.

W przypadkach, przewidzianych w punktach 1 i 2 art. 27, notarjusz uzależnia dokonanie czynności urzędowej od uiszczenia opłaty.

Prócz tego w przypadku, przewidzianym w punkcie 2 art. 27 — jeżeli już upłynął termin uiszczenia opłaty lub gdy opłatę uiszczono nieprawidłowo— ma notarjusz wymierzyć podwyżkę stemplową (art. 42) i przed dokonaniem czynności urzędowej wezwać strony, by podwyżkę do jego rąk uiściły. Jeżeli strony tego nie uczynią, to notarjusz na żądanie stron dokona czynności urzędowej, ale zawiadomi urząd skarbowy o nieuiszczeniu wymierzonej podwyżki.

Co do terminu uiszczenia opłaty od sprzedaży drogą licytacji (art. 27 punkt 3) oraz skutków nie uiszczenia opłaty stosuje się postanowienie ustawy niniejszej, dotyczące opłaty od sądowej sprzedaży drogą licytacji (art. 59 i 71).

W przypadkach, przewidzianych w art. 9, jak również w punkcie e) i w ustępie drugim art. 10 oraz w art. 11 i 177, notarjusz przesyła urzędowi skarbowemu w terminie, który oznaczy rozporządzenie, uwierzytelniony odpis i zaświadcza to na pierwopisie.

Notarjusz zaświadcza na akcie, względnie na dokumencie, przedstawionym mu celem dokonania czynności urzędowej, uiszczenie opłaty wraz z ewentualną podwyżką, ich sumę i sposób obliczenia lub powód niepobrania opłaty.

Opłaty stemplowe, wpłacone do rąk notarjusza, wnosi notarjusz do kasy państwowej w terminie i w trybie, które oznaczy rozporządzenie.

Rozporządzenie ustali również wzór ksiąg poborowych, które mają być prowadzone przez notarjuszów, jako też rodzaj i treść sprawozdań okresowych z czynności notarjuszów w zakresie opłat stemplowych.

Art. 29. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, notarjusz jest obowiązany przesyłać urzędowi skarbowemu uwierzytelnione odpisy:

1) sporządzonych przed nim aktów notarjalnych — niewyłączając dokumentów prywatnych, którym nadano formę aktu notarjalnego (§ 54 ustawy z dnia 25 lipca 1871 r., autr. Dz. P. P. Nr. 75);

2) tych pism, na których notarjusz uwierzytelnił podpis lub znak ręczny;

3) aktów sprzedaży drogą licytacji, przed nim odbytej.

Przesłanie odpisu ma nastąpić w ciągu trzech dni od daty czynności urzędowej.

Notarjusz uzależnia nadanie dokumentowi prywatnemu formy aktu notarjalnego, względnie uwierzytelnienie podpisu lub znaku ręcznego, od dostarczenia odpisu, przeznaczonego dla urzędu skarbowego.

Przepisów powyższych nie stosuje się:

a) do pełnomocnictw, nie zawierających zarazem umowy o wynagrodzenie pełnomocnika (art. 113), jeżeli opłatę, przewidzianą w art. 111, uiszczono, lub jeżeli pełnomocnictwo jest wolne od opłaty stemplowej (art. 112);

b) do zezwolenia na wykreślenie długu pieniężnego w księdze wieczystej, jeżeli dokument oprócz zezwolenia na wykreślenie oraz pokwitowania z uiszczenia długu, który ma być wykreślony, nie zawiera żadnych innych postanowień, a uiszczono opłatę, przewidzianą w art. 139, lub dokument jest w myśl tegoż artykułu wolny od opłaty;

c) do pism, zaopatrzonych przez właściwy organ urzędowy (art. 17) w dowód uiszczenia opłaty lub odroczenia płatności (art. 22 i 177).

Przesłanie odpisu urzędowi skarbowemu nie zwalnia stron od obowiązku uiszczenia opłaty w przepisanym terminie (art. 20, 21, 22, 59 i 138) w sposób, przewidziany w art. 23, względnie 24.

Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata musi lub może być uiszczona znaczkami stemplowemi (art. 18), to uiszczenie może nastąpić również drogą skasowania znaczków stemplowych przez notarjusza przed uwierzytelnieniem odpisu (art. 37).

D. Współudział sądów.

Art. 30. Kancelarja sądowa wymierza opłaty stemplowe:

1) od aktów sprzedaży drogą licytacji, dokonanej przez sąd, oraz od dokonywanych w toku postępowania egzekucyjnego sprzedaży z wolnej ręki; na obszarze jednak, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, kancelarja sądowa nie wymierza opłaty od licytacji celem zniesienia wspólności, przewidzianej w punkcie 2 art. 131;

2) od orzeczeń sądowych, wydawanych w toku postępowania egzekucyjnego, na mocy których przedmioty majątkowe, będące własnością dłużnika, przechodzą na własność wierzyciela;

ponadto na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki;

3) od pism, sporządzonych w formie aktów sądowych, o ile opłata nie podlega odroczeniu na mocy art. 9, albo punktu e) lub ustępu drugiego art. 10, albo na mocy art. 11; kancelarja sądowa nie wymierza jednak opłat od uchwał o powiększeniu kapitału spółek akcyjnych i komandytowo - akcyjnych (art. 102);

4) od przewłaszczenia (powzdania) innych oświadczeń zgody oraz od wniosków o wpis w księdze

wieczystej lub w rejestrze okrętowym (art. 66, ustęp ostatni i art. 87);

na obszarze zaś, na którym obowiązuje prawo cywilne rosyjskie (tom X, cz. I, Zb. pr. ces. ros.) — oprócz opłat, wymienionych w punktach 1 i 2;

5) od orzeczeń sądowych w przedmiocie wykupu majątków rodowych (art. 52, punkt 4).

Kancelarja sądowa wymierza opłaty, wymienione w punktach 1 i 2, zapomocą nakazu płatniczego, który doręcza podatnikowi; to samo dotyczy opłat od ugód (art. 133), wymierzanych przez kancelarję sądową na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki (punkt 3).

Sporządzenie pism, wymienionych w punktach 3, 4 i 5 — z wyjątkiem ugód (art. 133) — jest uzależnione od uprzedniego uiszczenia opłaty stemplowej, wymierzonej przez kancelarję sądową — o ile opłata nie została odroczona na mocy art. 177.

Od sprzedaży, dokonywanych na polecenie sądu przez maklera przysięgłego (art. 67, ustęp ostatni i art. 75), kancelarja sądowa opłat nie wymierza.

Od pisma, stwierdzającego sprzedaż, dokonaną przez sądowy organ wykonawczy, organ ten wymierza opłatę.

Art. 31. Opłatę, wymierzoną przez kancelarję sądową, należy wnieść do kasy sądowej.

Kancelarja zaświadcza uiszczenie opłaty na właściwym akcie sądowym.

Opłaty od pism, stwierdzających czynności, dokonane przez sądowy organ wykonawczy (art. 30, ustęp ostatni), pobiera ten organ i wnosi do kasy skarbowej; drogą rozporządzenia może być zarządzone uiszczenie opłat takich zapomocą znaczków stemplowych.

Odwołanie (art. 46) nie odracza terminu płatności.

O ile wymiar opłaty od pism, sporządzonych w sądzie, nie jest poruczony kancelarji sądowej, względnie sądowemu organowi wykonawczemu, kancelarja przesyła odpowiedni wyciąg z pisma urzędowi skarbowemu (art. 33) i czyni o tem zaświadczenie na właściwym akcie sądowym.

Jeśli sądowi przedstawiono celem uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego pismo, podlegające opłacie stemplowej, to sąd dokona uwierzytelnienia tylko w razie dostarczenia dowodu uiszczenia opłaty lub odroczenia płatności (art. 22 i 177). Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, może uwierzytelnienie nastąpić również bez takiego dowodu; w takim razie sąd uzależnia uwierzytelnienie podpisu (znaku ręcznego) od dostarczenia odpisu, przeznaczonego dla urzędu skarbowego i złożenia opłaty za uwierzytelnienie tego odpisu, poczem przesyła urzędowi skarbowemu ów odpis, zaświadczywszy zgodność z pierwopisem.

Rozporządzenie określi sposób przymusowego ściągnięcia opłaty stemplowej, wymierzonej przez kancelarję sądową zapomocą nakazu płatniczego (art. 30, ustęp drugi), a nie uiszczonej w przepisanym terminie, oraz wydane zostaną szczegółowe przepisy o dowodzie uiszczenia lub odroczenia w przypadku uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego (ustęp poprzedni).

E. Współudział innych urzędów państwowych.

Art. 32. Od pisma, stwierdzającego umowę, zawartą przez urząd państwowy bez udziału notarjusza lub sądu, wymierza opłatę tenże urząd.

Opłata winna być uiszczona przy podpisaniu umowy: bądź przez użycie papieru stemplowego lub znaczków stemplowych, bądź przez wpłacenie gotówką (art. 18); w razie uiszczenia gotówką urząd zatrzymuje kwit kasowy i stwierdza uiszczenie na egzemplarzu umowy, wydanym współkontrahentowi. W przypadkach, przewidzianych w art. 9, jak również w punkcie e) i w ustępie drugim art. 10 oraz w art. 11, urząd ustala wysokość rat opłaty i czuwa nad ich uiszczeniem. Kwoty, nieuiszczone w terminie wyznaczonym przez urząd, ulegają przymusowemu ściągnięciu według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich przez organa urzędowe, w przepisach tych wymienione.

Jeżeli urząd, który zawarł umowę, jest obowiązany na jej podstawie do wypłacenia kontrahentowi sum pieniężnych, to uzależnia wypłatę od uprzedniego uiszczenia odpowiedniej części opłaty stemplowej lub potrąca ratę opłaty od należności kontrahenta.

F. Wymierzenie opłaty przez urząd skarbowy.

Art. 33. Urząd skarbowy wymierza opłatę stemplową:

1) w przypadku przedstawienia mu pisma celem urzędowego skasowania znaczków stemplowych (art. 23, punkt b) lub celem uiszczenia opłaty gotówką (art. 24, punkt b);

2) w przypadku otrzymania od kancelarji sądowej wyciągu z pisma, sporządzonego w sądzie (art. 31);

3) w przypadku ustalenia drogą nadzoru (art. 35 i 38), że opłaty nie uiszczono mimo upływu terminu płatności lub uiszczono mniej, niż się należy.

W przypadkach, przewidzianych w punktach 2 i 3, urząd skarbowy zawiadamia podatnika o wymiarze przez nakaz płatniczy; opłatę należy uiścić w ciągu trzech tygodni od doręczenia nakazu płatniczego. Kwoty, nieuiszczone w tym terminie, będą ściągnięte przymusowo według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich. Odwołanie (art. 46) nie odracza terminu płatności.

## Rozdział piąty.

### Przedawnienie.

Art. 34. Prawo państwa do żądania opłaty stemplowej przedawnia się z upływem lat pięciu. Termin pięcioletni biegnie od dnia, w którym opłata winna być uiszczona. Przedawnienie nie biegnie w czasie wykonywania umowy.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymiaru lub uiszczenia opłaty, o ile podatnik został o tych czynnościach urzędownie zawiadomiony. Od dnia zawiadomienia liczy się nowy okres pięcioletni.

## Rozdział szósty.

### Przepisy o nadzorze.

Art. 35. Jeżeli sąd lub inny urząd państwowy spostrzeże, że od pisma, przedstawionego mu celem

dokonania czynności urzędowej, nie uiszczono należnej opłaty, albo że ją uiszczono w niedostatecznej kwocie, lub po upływie przepisanego terminu, lub w sposób nieprawidłowy, to zawiadamia o tem urząd skarbowy.

Przepis powyższy stosuje się również do wtóropisu, odpisu lub tłumaczenia (art. 3), jeżeli nie dostarczono dowodu prawidłowego uiszczenia opłaty.

Artykułu niniejszego nie stosuje się do notarjuszów, mających siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki (art. 27, zdanie ostatnie, oraz art. 28, ustępy drugi i trzeci).

Art. 36. Jeżeli urzędowi skarbowemu przedstawiono pismo celem wymierzenia opłaty stemplowej (art. 33, punkt 1) i zachodzi różnica zdań między urzędem a stroną co do wysokości opłaty, to urząd obowiązany jest przyjąć narazie kwotę, przez stronę obliczoną, a na przedstawionem piśmie wymienić wysokość należnej opłaty. Jeżeli termin uiszczenia już upłynął, względnie w razie nieuiszczenia żądanej przez urząd dopłaty przed upływem terminu, urząd wymierza nadto podwyżkę stemplową (art. 42).

Art. 37. Przy urzędowem zaświadczeniu zgodności odpisu lub tłumaczenia z pierwopisem, jako też przy wydawaniu wypisu, względnie wtóropisu z akt notarjalnych lub sądowych albo z innych akt urzędowych, organ, dokonywujący zaświadczenia lub wydający wypis (wtóropis), ma zaświadczyć również, że opłata stemplowa została uiszczona, oraz w jakiej wysokości i w jaki sposób, lub że jej nie uiszczono, względnie że opłata została odroczona (art. 22 i 177).

Art. 38. Władze skarbowe celem wykonania nadzoru nad zachowaniem przepisów o opłatach stemplowych mają prawo i obowiązek badać:

1) te akta i księgi sądów, notarjuszów oraz innych urzędów państwowych, jako też związków samorządnych, które wymieni rozporządzenie;

2) pisma i księgi, znajdujące się u osób, obowiązanych do płacenia państwowego podatku przemysłowego lub ustawowo zwolnionych od tego podatku, a tyczące się ich przedsiębiorstwa; przepisu tego nie stosuje się do osób, wymienionych w art. 9 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o pańtwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550), z wyjątkiem notarjuszów punkt 1).

Akta i księgi sądów, notarjuszów oraz innych urzędów państwowych, jak również Banku Polskiego bada izba skarbowa.

Władze skarbowe mają prawo zabierania tych pism, znalezionych przy wykonywaniu nadzoru, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie użycia nieprawdziwych znaków stemplowych (art. 39), celem użycia tych pism jako dowodów rzeczowych. Przepis ten nie tyczy się pism, przechowywanych u notarjusza, w archiwum notarjalnem lub w zbiorze dokumentów księgi wieczystej.

Szczegółowe przepisy o wykonywaniu nadzoru poda rozporządzenie.

Osoby, obowiązane do uiszczenia opłaty, są na żądanie władzy skarbowej obowiązane wyjaśnić okoliczności, których znajomość jest niezbędna do wymierzenia opłaty.

## Rozdział siódmy.

### Naruszenia przepisów o opłatach stemplowych.

Art. 39. Winny sprzedawania papieru stemplowego lub znaczków stemplowych po cenie wyższej niż oznaczona przez władze skarbowe, ulega karze pieniężnej w wysokości do 100 zł. Karę wymierza urząd skarbowy.

Osoba która z niedbalstwa:

a) sporządza pismo, podlegające opłacie stemplowej, na papierze stemplowym, podrobionym bądź całkowicie, bądź przez przerobienie sumy na wyższą, albo na papierze, który już był użyty do uiszczenia opłaty stemplowej, po wywabieniu poprzedniego tekstu;

b) używa znaczka stemplowego podrobionego, przerobionego albo już skasowanego, celem uiszczenia opłaty od innego pisma;

c) ofiarowuje na sprzedaż papier stemplowy lub znaczki stemplowe podrobione, przerobione albo już poprzednio użyte celem uiszczenia opłaty stemplowej — ulega karze pieniężnej w wysokości od 5 do 10-krotnej kwoty nieuiszczonej (punkty a, b), względnie sumy znaków stemplowych, na sprzedaż ofiarowanych (punkt c). Karę wymierza urząd skarbowy.

Winny świadomego spełnienia czynów, wymienionych w ustępie drugim, — o ile czyn taki nie stanowi przestępstwa surowiej karanego — ulega karze pieniężnej w wysokości wyżej określonej, a nadto karze aresztu do sześciu miesięcy, na obszarze, na którym obowiązuje niemiecki kodeks karny, zamiast kary aresztu powyżej sześciu tygodni będzie orzeczona kara więzienia do sześciu miesięcy. Orzecznictwo należy do sądów okręgowych.

Art. 40. Osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej, albo jej ustawowy zastępca lub pełnomocnik, jeżeli — bądź w piśmie, podlegającem opłacie stemplowej, bądź przy udzielaniu wyjaśnień (art. 38, ustęp ostatni) — poda świadomie stan faktyczny, niezgodny z rzeczywistością, i przez to spowoduje niepobranie opłaty lub za niski jej wymiar, ulega karze pieniężnej w wysokości do piętnastokrotnej kwoty nieuiszczonej. Orzecznictwo należy do sądów okręgowych.

Art. 41. Kara pieniężna, wymierzona przez sąd (art. 39, ustęp ostatni oraz art. 40), ulega zamianie na karę pozbawienia wolności według ogólnych przepisów ustaw karnych dzielnicowych, jednak nie wyżej sześciu miesięcy.

Na obszarze mocy obowiązującej austrjackiej ustawy karnej z 1852 r. przestępstwo, określone w ustępie ostatnim art. 39 oraz w art. 40, jest występkiem.

Zastosowanie punktów a), b) art. 39, względnie ustępu ostatniego tegoż artykułu, oraz art. 40 nie uchyla obowiązku uiszczenia opłaty stemplowej, względnie części niedopłaconej.

Art. 42. Osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej, jeżeli poza przypadkami, przewidzianemi w art. 39 i 40, nie uiściła opłaty w należnej sumie, we właściwym terminie i w prawidłowy sposób, ma zapłacić podwyżkę stemplową w wysokości 5-krotnej kwoty nieuiszczonej, albo uiszczo-

nej po upływie właściwego terminu lub w sposób nieprawidłowy.

W przypadkach, przewidzianych w artykułach 71, 74, 80, 90, 125, 129 i 138, podwyżkę stemplową oblicza się w wysokości 25-krotnej.

Izba skarbowa na skutek odwołania (art. 46) obniży podwyżkę lub zarządzi wymierzenie podwyżki w kwocie zmniejszonej, jeżeli nieuiszczenie opłaty stemplowej albo uiszczenie niedostateczne lub po upływie właściwego terminu lub w sposób nieprawidłowy widocznie nie zostało spowodowane zamiarem uchylenia się od uiszczenia opłaty.

Jeżeli dwie lub więcej osób dopuściły się co do jednej i tej samej opłaty naruszenia ustawy, przewidzianego w niniejszym artykule, to wymierza się jedną podwyżkę stemplową, do której uiszczenia osoby te obowiązane są solidarnie.

Przepisy art. 34 o przedawnieniu mają zastosowanie również do podwyżek stemplowych.

Podwyżka stemplowa nie może być wymierzona w razie nieuiszczenia w przepisanym terminie opłaty stemplowej, wymierzonej zapomocą nakazu płatniczego (art. 30, ustęp drugi; art. 33, ustęp ostatni; art. 61), jak również w razie niedotrzymania terminu, wyznaczonego w przypadku poszczególnym przy odroczeniu płatności na mocy art. 177. Nie może też być wymierzona w razie uiszczenia opłaty w przepisanym terminie i w kwocie, ustalonej przez właściwy organ urzędowy (art. 17), jeżeliby się okazało, że należy się więcej.

Podwyżkę stemplową wymierza urząd skarbowy (art. 33, punkty 1, 3; art. 36), względnie notarjusz (art. 28, ustęp trzeci).

Przymusowe ściągnięcie podwyżki stemplowej może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się wymiaru podwyżki w administracyjnym toku instancyj.

Zastosowanie artykułu niniejszego w przypadkach, w których opłaty nie uiszczono wcale lub uiszczono ją tylko w części, nie uchyla obowiązku uiszczenia opłaty, względnie części niedopłaconej.

Art. 43. Winni innego rodzaju naruszeń ustawy lub przepisów wykonawczych, wydanych na jej podstawie i w jej granicach, ulegają karze pieniężnej w wysokości od 5 do 300 zł., którą wymierza urząd skarbowy. Kara ta może być powtarzaną.

Przepisy art. 34 o przedawnieniu mają zastosowanie również do kary, przewidzianej w artykule niniejszym.

Przymusowe ściągnięcie kary może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia o wymierzeniu kary (art. 48).

Artykuł niniejszy nie tyczy się organów urzędowych, powołanych do wymierzania opłat stemplowych (art. 17). Organa te w razie niespełnienia obowiązku, nałożonego na nie przez ustawę niniejszą lub przepisy wykonawcze, podlegają odpowiedzialności według przepisów ogólnych.

Art. 44. Za przyczynienie się do wykrycia naruszeń ustawy o opłatach stemplowych Minister Skarbu może ustanowić nagrody, oznaczyć ich wysokość i warunki przyznawania nagród.

## Rozdział ósmy.

### Środki odwoławcze.

Art. 45. Kwoty, uiszczone tytułem opłaty stemplowej nienależnie, a bez wymiaru urzędowego, zostaną zwrócone na wniosek, złożony urzędowi skarbowemu; wniosek ten winien być przedstawiony w ciągu roku od dnia zapłacenia.

Przepisy o wymianie znaczków stemplowych i papieru stemplowego, uszkodzonych lub nieodpowiednio użytych, wydane będą rozporządzeniem.

Art. 46. W przypadkach wymierzenia opłaty stemplowej lub podwyżki stemplowej przez właściwy organ urzędowy (art. 17, ustęp pierwszy; art. 42, ustęp pierwszy) można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od dnia dokonania wymiaru; w razie zawiadomienia o wymiarze drogą nakazu płatniczego (art. 30, ustęp drugi; art. 33, ustęp ostatni; art. 61) termin liczy się od dnia doręczenia nakazu.

Również można wnieść w ciągu miesiąca odwołanie od każdej innej decyzji, wydanej w zakresie ustawy niniejszej przez władzę skarbową w instancji pierwszej; termin miesięczny liczy się od dnia doręczenia decyzji.

Prawo odwołania się służy każdej osobie, która jest obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej (art. 15); związek rewizyjny (art 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 733) może wnieść odwołanie w imieniu spółdzielni, należącej do związku rewizyjnego.

Art. 47. Odwołanie należy złożyć temu organowi, który wymierzył opłatę lub podwyżkę albo wydał decyzję; organ ten przedstawia odwołanie wraz ze swoją opinją właściwej władzy skarbowej. Odwołujący się ma do odwołania załączyć pismo, podlegające opłacie, lub jego odpis uwierzytelniony, jeżeli owo pismo lub odpis uwierzytelniony nie znajduje się już w urzędzie skarbowym lub w izbie skarbowej.

Odwołanie rozstrzyga izba skarbowa. Jeżeli jednak decyzję wydała izba skarbowa w pierwszej instancji, rozstrzyga Minister Skarbu.

Gdy decyzję zaskarżoną wydała władza skarbowa, to może załatwić odwołanie we własnym zakresie działania, jeżeli uzna, że odwołanie jest całkowicie uzasadnione.

Instancja odwoławcza nie rozpoznaje odwołania, wniesionego po upływie przepisanego terminu (art. 46). W przypadkach jednak, zasługujących na uwzględnienie, Minister Skarbu może, mimo uchybienia terminu, zezwolić na rozpoznanie odwołania.

Od decyzji, wydanej na skutek odwołania, niema dalszego środka odwoławczego w administracyjnym toku instancyj.

Art. 48. Osoba, skazana przez urząd skarbowy na karę pieniężną, może wnieść odwołanie w terminie, wskazanym w art. 46, lub w tymże terminie zażądać od urzędu skarbowego przekazania sprawy właściwemu terytorjalnie sądowi powiatowemu (pokoju).

Na obszarze, podległym mocy obowiązującej niemieckiej ustawy postępowania karnego z dnia 1 lutego 1877 r., stosuje się w tym wypadku §§ 460—469 tejże ustawy.

Art. 49. Izba skarbowa na wniosek podatnika zarządzi zwrot opłaty stemplowej lub uchyli wymiar opłaty, jeżeli czynność prawna stwierdzona pismem,

od którego opłatę uiszczono lub wymierzono, była od początku nieważna lub na skutek zdarzenia późniejszego ma być uważana za nieważną od początku, jak również gdy stało się pewnem, że nie ziści się warunek zawieszający, od którego uzależniono czynność prawną. Przepis powyższy stosuje się również do opłaty stemplowej od orzeczenia, uchylonego lub zmienionego późniejszem prawomocnem orzeczeniem.

Izba skarbowa może orzec według swego uznania, że opłata stemplowa nie należy się lub ma być pobrana tylko w części, w przypadkach następujących:

a) jeżeli czynność prawna została w całości lub częściowo odwołana bądź za wzajemną zgodą stron, bądź na żądanie jednej strony z mocy służącego jej prawa;

b) gdy ziścił się warunek rozwiązujący.

Wniosek o zwrot opłaty, względnie o uchylenie wymiaru, należy złożyć do izby skarbowej w ciągu pięciu lat od dnia, w którym opłatę urzędownie wymierzono (art. 46, ustęp pierwszy) lub uiszczono bez wymiaru urzędowego. Jeżeli wniosek opiera się na orzeczeniu sądowem, wydanem w postępowaniu, rozpoczętem przed upływem powyższego pięcioletniego terminu, to należy go złożyć w ciągu trzech miesięcy od chwili uprawomocnienia się orzeczenia sądowego.

Od decyzji izby skarbowej w sprawach, objętych artykułem niniejszym, służy odwołanie, do którego stosuje się postanowienia art. 46 i 47.

## Rozdział dziewiąty.

### Doręczenia i czasokresy.

Art. 50. Doręczenie nakazów płatniczych, jako też innych decyzyj, wydanych przez władzę skarbową w zakresie ustawy niniejszej, uskutecznia się przez pocztę; może być jednak dokonywane także przez inne organa urzędowe, państwowe lub komunalne.

Odbiór powinien potwierdzić podatnik, ktokolwiek z jego domowników, albo zarządzający jego majątkiem lub przedsiębiorstwem.

Jeżeli odmówiono przyjęcia, to należy pismo pozostawić na miejscu doręczenia i uczynić o tem na potwierdzeniu odbioru odpowiednią adnotację, która zastąpi doręczenie.

Kancelarja sądowa doręcza pisma, tyczące się opłat stemplowych, w sposób, przepisany ustawą postępowania cywilnego dla doręczania pism sądowych.

Art. 51. Koniec czasokresu, oznaczonego w ustawie niniejszej według tygodni, miesięcy lub lat, przypada w ostatnim tygodniu, względnie w ostatnim miesiącu czasokresu na ten dzień, który swą nazwą, względnie swą datą, odpowiada dacie rozpoczęcia czasokresu; jeżeli w ostatnim miesiącu takiego dnia niema, to koniec czasokresu przypada na ostatni dzień tego miesiąca.

Koniec czasokresu, przypadający na dzień wolny od zajęć urzędowych, przesuwa się na najbliższy dzień powszedni.

(d. c. n.)

## II.

### 423

Ministerstwo Spr. Wewnętrznych — Nr. Min. 1277/26 — Przyjmowanie ludności w urzędach.

Warszawa, dnia 18 października 1926 r.

Okólnik Nr. 119.

Do Panów Starostów.

**1. Brak jednolitości w dopuszczaniu ludności do urzędów.**

Stwierdziłem, że przyjmowanie ludności przez Panów Starostów dokonywa się niejednakowo na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Stwierdziłem, że ludność włościańska niejednokrotnie po kilka dni oczekuje, ażeby uzyskać możność załatwienia sprawy w urzędzie Starostwa.

Stwierdziłem, niejednakowe traktowanie ludności w zależności od jej pochodzenia, wyznania i stanowiska w społeczeństwie.

Stan ten musi ustać natychmiast.

**2. Cel zarządzenia.**

Celem jednakowego, sprawiedliwego i szybkiego traktowania ludności we wszystkich Starostwach na całym obszarze Rzeczypospolitej rozkazuję i zarządzam, co następuje:

**3. Szczegółowe określenie sposobu przyjęcia ludności w Starostwie.**

W każdym Starostwie w pobliżu wejścia należy urządzić możliwie duży pokój z ławami do siedzenia. Pokój oznaczyć napisem: **„Pokój przyjęć“.** Do tego pokoju, począwszy od godziny 9 rano, ma wstęp **każdy obywatel Rzeczypospolitej,** chcący osobiście przedstawić jakąkolwiek sprawę Staroście. Woźny, któryby się ośmielił nie wpuścić kogokolwiek lub nie wskazać drogi do pokoju przyjęć, ma być natychmiast wydalony ze służby.

O godzinie 9.30 rano Naczelnik Kancelarji Starostwa przychodzi ze specjalną książką do pokoju przyjęć i notuje imię i nazwisko, adres i sprawę interesanta. O godzinie 10 przychodzi do pokoju przyjęć Starosta lub w wypadkach jego służbowej nieobecności w biurze zastępca Starosty.

W chwili wejścia Starosty do pokoju przyjęć wstają wszystkie znajdujące się w pokoju osoby.

W tejże chwili nad wejściem do gmachu Starostwa wywieszona zostaje flaga państwowa, celem:

a) podkreślenia szczególnej łączności Starosty z ludnością w czasie dokonywania przez niego przyjęć publicznych;

b) oznajmienia o odbywającem się w tym czasie przyjęciu wszystkich obywateli.

Na zaproszenie Starosty obecni siadają. Starosta obchodzi kolejno zgromadzonych, słuchając ich żądań. Równocześnie Naczelnik Kancelarji notuje w książce przyjęć decyzje Starosty.

Każdy obywatel wstaje w chwili załatwiania swej sprawy przed Starostą.

Załatwianie spraw trwa od 10—12 godziny.

Pojedyncze przyjmowanie interesantów w gabinecie Starosty jest dozwolone tylko w wypadkach wyjątkowej wagi i w żadnym razie nie może się odbywać w czasie od godziny 10—12.

**4. Ważność zarządzenia.**

Niniejsze zarządzenie uważam za podstawę ujednostajnienia zewnętrznego trybu przyjmowania ludności.

Na ścisłe wykonanie tego zarządzenia, bez względu na dzielnice i istniejące przyzwyczajenia, kładę jak najsilniejszy nacisk.

Nasuwające się trudności należy przezwyciężyć. Nie będę przyjmował żadnych wyjaśnień, co do niemożności wykonania.

Jeszcze raz podkreślam konieczność bezwzględnie **sprawiedliwego i jednakowego traktowania wszystkich obywateli** Rzeczypospolitej bez jakichkolwiek wyjątków.

Wytyczną tego zarządzenia wpoi Pan Starosta wszystkim podwładnym sobie urzędnikom i funkcjonarjuszom.

Załatwianie interesantów w sposób bezpośredni, szybki, życzliwy i sprawiedliwy, a więc zgodny z niniejszem zarządzeniem, będzie dla mnie probierzem wartości pracy Pana Starosty.

**5. Dopilnowanie wykonania.**

Obowiązek dopilnowania wykonania tego zarządzenia należy do mnie i P. P. Wojewodów. W czasie mych inspekcyj będę osobiście sprawdzał wykonanie.

**6. Podanie zarządzenia do wiadomości ogólnej.**

Kopję niniejszego zarządzenia polecam wywiesić w miejscu widocznem w budynku Starostwa, urzędach gminnych i posterunkach policji państwowej.

**7. Zażalenia przeciw niewykonaniu zarządzenia.**

Upoważniam każdego obywatela Rzeczypospolitej, który w ciągu 3-ch dni nie będzie przyjęty przez Starostę, do wniesienia wprost na moje ręce zażalenia, czy to w drodze listownej, czy telegraficznej.

Minister: (—) Sławoj Składkowski.

## V.

# Ruch służbowy.

### 434

*Etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.*

Pan Wojewoda Łódzki zwolnił asesora w VIII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi, *Helenę z Goliszów Hejmowską* ze służby państwowej na własną prośbę z dniem 31-go października 1926 roku.

*Etat Ministerstwa Przemysłu i Handlu.*

Pan Minister Przemysłu i Handlu zwolnił na zasadzie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej *Jana Bogatkę*, instruktora stowarzyszeń przemysłowych w VII sł. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi i ze służby państwowej z dniem 31-go października 1926 roku.

Pan Wojewoda Łódzki dopuścił D-ra praw, *Henryka Berkowicza* z Łodzi do służby przygotowawczej na stanowisko I kategorji w Wydziale Przemysłowym Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi i przyznał mu wynagrodzenie według X grupy szczebel „A" uposażenia urzędników państwowych.

*Etat Min. Rolnictwa i Dóbr Państwowych.*

Ministerstwo Rolnictwa i D. P. zwolniło na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej prowizorycznego referendarza Wojewódzkiej Komisji Ochrony Lasów w Łodzi, *Władysława Zapolskiego*, ze służby państwowej z dniem 31-go października 1926 roku.

## VI.

# KOMUNIKATY.

### 455

**WYKAZ**

**unieważnionych kart ewidencyjnych za III kwartał 1926 roku.**

Karta ewidencyjna za Nr. 93698-IV, wystawiona mieszkańcowi wsi Redzeń Stary, gm. Mikołajów, Michalakowi Janowi.

Brzeziny, dnia 2.X 1926 r.

Starosta (—) podpis.

**OBWIESZCZENIE.**

Uchwałą z dnia 1 lipca 1926 roku Rada m. Piotrkowa zatwierdziła plany regulacyjne: 1) gruntów miejskich, położonych przy ulicy Tomickiego t. zw „Tomiczyzny" oraz tych części miasta, które otaczają folwark „Tomiczyznę", 2) gruntów miejskich i części miasta, położonych między ulicą Nowy Świat — Sulejowską, gruntami Piotrkowskiej Manufaktury (Bugaj) i gruntami t. zw. „Wielkiej Wsi".

Plany powyższe są wyłożone w biurze Wydziału Technicznego przy ulicy Kaliskiej Nr. 13 do publicznego przeglądu.

Przeciwko powyższym planom wolno stronom interesowanym, po myśli rozp. b. Gen. Gub. Warszawskiego z dnia 29-go listopada 1916 r. Dz. Rozp. Nr. 58, wnosić do Magistratu zarzuty w nieprzekraczalnym terminie 4-ch tygodni od daty ogłoszenia licząc.

Piotrków, dnia 22.10. 1926 r.

**MAGISTRAT m. PIOTRKOWA.**

# Licytacja.

W dniu 15 listopada r. b. godz. 12 odbędzie się w kolonji Skotniki, gm. Łagiewniki, pow Łódzkiego licytacja obszaru pod polowanie o powierzchni 332 mórg.

Licytacja rozpocznie się od sumy 350 złotych.

## Ogłoszenie.

Wydział Handlowy Sądu Okręgowego w Łodzi wyrokiem z dnia 26 października 1926 roku, w sprawie Nr. Z.101/26 postanowił. ogłosić upadłość „Wojskowej Spółdzielni Okręgu Korpusu Nr. IV. Stow. z ogr odp.", chwilę otwarcia upadłości oznaczyć na dzień 22 pazdziernika 1926 r., zamianowiać Sędzią Komisarzem Sędziego Handlowego Włodzimierza Horodyńskiego; zamianować kuratorem upadłości adwokata Waltera Kindermana, nakazać opieczętowanie kantoru, składów, kasy, ksiąg, zbioru dokumentów, rejestrów, papierów, ruchomości i rzeczy upadłej firmy, gdziekolwiek się one zajdują, dokonać publikacji wyroku zgodnie z przepisem art 457 K. H., uskutecznić wpis w rejestrze handlowym na zasadzie art. 2 p. 4 dekretu z dn. 7 lutego 1919 roku, wyrok opatrzyć rygorem tymczasowej wykonalności.

Wobec tego wzywam wszystkie osoby fizyczne i prawne, których to dotyczyć może, do niezwłocznego wydania do mej dyspozycji znajdującego się w ich posiadaniu majątku firmy „Wojskowa Spółdzielnia Okręgu Korpusu Nr. IV Stow. z ogr. odp".

Kurator masy upadłości
Walter Kinderman
adwokat.

Sędzia Komisarz upadłości „Wojskowej Spółdzielni Okręgu Korpusu Nr. IV Stow z ogr. odp." na zasadzie art. 447-480 K. H. wzywa wszystkich wierzycieli wyżej wymienionej firmy do stawienia się dnia 9 listopada 1926 roku o godz. 11 rano w sali Nr. 57 Sądu Okręgowego w Łodzi, celem uformowania listy wierzycieli oraz dokonania wyboru kandydatów na syndyków tymczasowych upadłości.

Sędzia Komisarz: Wł. Horodyński
Za zgodność kurator: (—) Walter Kinderman
Adwokat.

Nr. 4747.

# Dyrekcja Towarzystwa Kredytowego m. Łodzi

podaje do powszechnej wiadomości, że niżej wyszczególnione nieruchomości w m. Łodzi położne, z powodu niezapłacenia raty lipcowej 1926 r. wystawione zostały na sprzedaż przez publiczne licytacje, odbywać się mające o godzinie 11-ej z rana, w kancelarji Wydziału Hipotecznego, przy ulicy Pomorskiej, pod Nr. 427 w m. Łodzi, przed wyznaczonymi notarjuszami, a mianowicie:

pod Nr. 36 przy ulicy Jakóba obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 7800; od której zaległość wynosi zł. 1299 gr. 63, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 1560; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 11,700; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 7 lutego 1927 roku przed notarjuszem Juljanem Ładą;

pod Nr. 48-f przy ulicy Zawadzkiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 43,200; od której zaległość wynosi zł. 5608 gr. 78, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 8640; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 64,800; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 8 lutego 1927 roku przed notarjuszem Wiktorem Sarosiekiem;

pod Nr. 303-b przy ulicy Wschodniej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 24,400; od której zaległość wynosi zł. 3883 gr. 48, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 4880; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 36,600; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 9 lutego 1927 roku przed notarjuszem Stefanem Kornem;

pod Nr. 320 EE. przy ulicy Konstantynowskiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 64,900; od której zaległość wynosi zł. 8945 gr. 72, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 12,980; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 97,350; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 10 lutego 1927 roku przed notarjuszem Aleksandrem Smolińskim;

pod Nr. 320-abr. przy ulicy Leszno obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 23,900; od której zaległość wynosi zł. 3712 gr. 38, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 4780; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 35,850; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 11 lutego 1927 roku przed notarjuszem Apolinarym Karnawalskim.

pod Nr. 399-b przy ulicy Targowej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 19,200; od której zaległość wynosi zł. 3058 gr. 09, wadium do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 3840; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 28,800; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 15 lutego 1927 roku przed notarjuszem Janem Andrzejewskim;

pod Nr. 415 przy ulicy Pomorskiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 25,300; od której zaległość wynosi zł. 3536 gr. 55, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 5060; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 37,950; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 16 lutego 1927 roku przed notarjuszem Władysławem Jeżewskim;

pon Nr. 501 przy ulicy Piotrkowskiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 49,500; od której zaległość wynosi zł. 7661 gr. 34, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 9900; licytacji rozpocznie się od sumy zł. 74,250; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 17 lutego 1927 roku przed notarjuszem Janem Krzemieniewskim;

pod Nr. 506 przy ulicy Piotrkowskiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 59,800; od której zaległość wynosi zł. 8710 gr. 17, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 11,960; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 89,700; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 18 lutego 1927 roku przed notarjuszem Władysławem Siniarskim;

pod Nr. 506-a przy ulicy Sienkiewicza obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 59,100; od której zaległość wynosi zł. 8474 gr. 45, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 11,820; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 88,650; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 21 lutego 1927 roku przed notarjuszem Kazimierzem Rosmanem;

pod Nr. 534 przy ulicy Piotrkowskiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 28,700; od której zaległość wynosi zł. 4406 gr. 92, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 5740; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 43,050; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 22 lutego 1927 roku przed notarjuszem Juljanem Rzymowskim;

pod Nr. 534-b przy ulicy Żelaznej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 66,600; od której zaległość wynosi zł. 10,222 gr. 81, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 13,320; licytacja rozpocznie się od sumy 99,900; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 23 lutego 1927 roku przed notarjuszem Stefanem Jarzębskim;

pod Nr. 544 przy ulicy Piotrkowskiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 32,900; od której zaległość wynosi zł. 4893 gr. 27, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 6580; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 49,350; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 24 lutego 1927 roku przed notarjuszem Ludwikiem Kahlem;

pod Nr. 761-i przy ulicy Andrzeja obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 20,900; od której zaległość wynosi zł. 3273 gr. 22, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 4180; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 31,350; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 25 lutego 1927 roku przed notarjuszem Eugenjuszem Trojanowskim;

pod Nr. 768 przy ulicy Piotrkowskiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 33,400; od której zaległość wynosi zł. 5116 gr. 84, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 6680; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 50,100; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 28 lutego 1927 roku przed notarjuszem Juljanem Ładą;

pod Nr. 780 przy ulicy Piotrkowskiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 22,500; od której zaległość wynosi zł. 3619.01, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 4500; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 33,750; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 1 marca 1927 r. przed notarjuszem Wiktorem Sarosiekiem.

pod Nr. 786-zz przy ulicy Zielonej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 28,400; od której zaległość wynosi zł. 4352 gr. 16, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 5680; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 42,600; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 2 marca 1927 r. przed notarjuszem Stefanem Kornem.

pod Nr. 800 przy ulicy Pańskiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 38,500; od której zaległość wynosi zł. 5979 gr. 77, wadjum od licytacji złożyć się mające wynosi zł. 7700; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 57,750; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 3 marca 1927 r. przed notarjuszem Aleksandrem Smolińskim.

pod Nr. 803-c przy ulicy Pańskiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 33,300; od której zaległość wynosi zł. 5337 gr. 73, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 6660; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 49,950; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 4 marca 1927 r. przed notarjuszem Apolinarym Karnawalskim.

pod Nr. 1113 przy ul. Kilińskiego obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 45,300; od której zaległość wynosi zł. 6919 gr. 42, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 9060; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 67,950; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 8 marca 1927 r. przed notarjuszem Janem Andrzejewskim.

pod Nr. 1314-b przy ulicy Nawrot obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 9100; od której zaległość wynosi zł. 1820; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 13,650; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 9 marca 1927 r. przed notarjuszem Władysławem Jeżewskim.

pod Nr. 1632 przy ulicy Cegielnianej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 18,600; od której zaległość wynosi zł. 2944 gr. 46 wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 3720; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 27,900; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 10 marca 1927 r. przed notarjuszem Janem Krzemieniewskim.

pod Nr. 21-a przy ul. Nowomiejskiej obciążona pożyczką Towarzystwa zł. 1600; od której zaległość wynosi zł. 261 gr. 77, wadjum do licytacji złożyć się mające wynosi zł. 320; licytacja rozpocznie się od sumy zł. 2400; termin sprzedaży wyznaczono na dzień 11 marca 1927 r. przed notarjuszem Władysławem Siniarskim

**Wrazie, gdyby dzień wyznaczony dla sprzedaży był świątecznym, sprzedaż odbędzie się dnia następnego.**

**Łódź, dnia 28 października 1926 roku.**

**Prezes Gustav Klukow.** **Dyrektor Biura L. Gajewicz.**

## Ogłoszenie.

Okręgowy Urząd Ziemski w Piotrkowie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Piotrkowie na posiedzeniu w dniu 31 marca 1926 roku postanowiła: 1) wniosek gospodarzy wsi Rudlice o skomasowanie ich gruntów wyrażony w formie uchwały z dnia 22 listopada 1925 roku zatwierdzić. 2) ustalić obszar scalenia wsi Rudlice w granicach: a) gruntów ukazowych wsi Rudlice o powierzchni około 220 ha. b) wszystkich gruntów „Części poduchownej wsi Rudlice“ według aktu nadawczego o przestrzeni około 2 ha, c) gruntów z rozparcelowanego majątku Rudlice, z folwarku „Ostrówek“ o powierzchni około 84 ha, należących do gospodarzy wsi Rudlice i do Antoniego i Marjanny Bąk, Antoniego Budy, Józefa Budy i Michała Budy ze wsi Jackowskie. 3) wszcząć postępowanie scaleniowe na podanym wyżej obszarze.

Orzeczenie to uprawomocniło się dnia 27 sierpnia 1926 r.

Prezes: (—) J. Chamiec.

## Ogłoszenie.

Niniejszym podaję do publicznej wiadomości, iż została uruchomiona komunikacja samochodowa na linji:

Lututów — Złoczew — Sieradz.

Rozkład jazdy

| | | |
|---|---|---|
| z Lututowa do Złoczewa | o godzinie | 8.30 rano |
| z Złoczewa do Sieradza | „ „ | 9.30 „ |
| przychodzi do Sieradza | „ „ | 11.— „ |
| ze Sieradza do Złoczewa | „ „ | 2.15 p. p. |
| przychodzi „ „ | „ „ | 3.30 „ „ |
| wraca „ Sieradza | „ „ | 4.30 „ „ |
| wychodzi z „ | „ „ | 8.30 wiecz. |
| przychodzi do Złoczewa | „ „ | 9.40 „ |
| ze Złoczewa do Lututowa | „ „ | 10.30 „ |

Uwaga: w poniedziałki i wtorki wychodzi z Lututowa do Sieradza o godz. 5 rano na pociąg 7.30 rano.

Mazurowski w Lututowie

## Ogłoszenie.

Niniejszym podaję do publicznej wiadomości, iż została uruchomiona komunikacja samochodowa na linji

Chojny — Rzgów — Tuszyn — Piotrków.

Opłata za klm. wynosi 15 gr.

Zarzycki Jan
w Łodzi

## Edykty.

Stosownie do par. 11. Dz. Ust. R. P. Nr 74 poz. 739 z dnia 1. VIII. 1924 r., ogłasza się o zaginieniu Walentego Koźlarka, urodzonego dnia 6. lutego 1890 roku w Bliznej-Wsi, gm. Czołowo, powiatu Kolskiego, tamże zamieszkałego przed wstąpieniem do wojska, syna Franciszka i Marjanny z Kuczyńskich, z zawodu robotnika, który w roku 1911 został powołany do armji rosyjskiej i w roku 1914, służąc w Tyflisie w I Baterji Kaukaskiej grenadjerskiej artyleryjskiej brygadzie — zaginął bez wieści.

Osoby, któreby posiadały jakiekolwiek wiadomości o zaginionym Walentym Koźlarku lub mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie o jego istnieniu, proszone są o powiadomienie Powiatowej Komendy Uzupełnień w Koninie w przeciągu trzech miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego edyktu, z powołaniem się na takowy oraz liczbę dz. 49314/26/III. Inw.

Niniejsze ogłasza się na skutek prośby złożonej przez żonę wymienionego Katarzynę Koźlarek.

Komendant P. K. U.
Paukszt Ppłk.

Stosownie do par. 11. Dz. Ust. R. P. Nr. 74 poz. 739 z dnia 1.8-1924 r., ogłasza się o zaginieniu Andrzeja Matuszaka, urodzonego dnia 28 listopada 1897 r. w Krasnicy, gm. Gosławice, powiatu Konińskiego, syna Jana i Józefy z Garbarczyków, zamieszkałego przed wstąpieniem do wojska w Cieninie-Zabornym, gm. Kazimierz Biskupi, powiatu Słupeckiego, województwa Łódzkiego, z zawodu robotnika rolnego, który w maju roku 1919, będąc wcielonym do 6 kompanji 3 pułku piechoty Legjonów, zaginął bez wieści.

Osoby, któreby posiadały jakiekolwiek wiadomości o zaginionym Matuszaku Andrzeju lub mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie o jego istnieniu, proszone są o powiadomienie Powiatowej Komendy Uzupełnień w Koninie w przeciągu 3-ch miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego edyktu, z powołaniem się na takowy oraz L. dz. 49399/26/III. Inw.

Niniejsze ogłasza się na skutek prośby wniesionej przez żonę wymienionego Marjannę Matuszak.

Komendant P. K. U.
Paukszt Ppłk.

## Ogłoszenie.

Starostwo Łęczyckie ogłasza, że w dn. 24. III. 1926 r. na zasadzie art. 222 Ustawy Wodnej z dn. 19. IX. 1922 r. zatwierdzony został statut Spółki Wodnej Moraków, gm. Tum, pow. Łęczyckiego.

Spółka nosi nazwę „Spółka Wodna Moraków“. Celem Spółki jest oszuszanie gruntów członków Spółki według projektu sporządzonego przez biuro meljoracyjne p. t. „Stołeczne Towarzystwo Budowlane w Warszawie“ i przedłożonego Starostwu.

Statut Spółki uchwalony jednogłośnie przez członków Spółki na zebraniu w dniu 15. II. 1926 roku ułożony został według wymogów Okólnika Ministerstwa Robót Publicznych z dn. 20. VII. 1923 roku Nr. V 417/23 (Monitor Polski Nr. 196 poz. 225).

Starosta Łęczycki (—) podpis.

## „Polski Lloyd“, Sp. Akc., Oddział w Łodzi

ogłasza niniejszem, że stosownie do statutu Spóki odbędzie się w składach przy ulicy Kilińskiego 45 w dnin 2 grudnia 1926 r. o godz. 10 z rana

## publiczna licytacja

7-iu bel szmat p. Znamirowskiego, znajdującej się do dyspozycji p. D. Neugoldberga, Łódź, Andrzeja 7; 1 samochodu osobowego marki „Komnick“ znajdnjący się do dyspozycji p. Szczedrowskiego, Łódź, Piotrkowska 113; 8-iu bel odpadków bawełnianych, 389 kg znajdujące się do dyspozycji p. A. Hopsteina, Łódź, Al. 1-go Maja 21, oraz 1-ej beli szmat, 138 kg znajdującej się do dyspozycji p. M. Rotmana, Łódź, Zgierska 38.

# OGŁOSZENIA DROBNE.

Augustyniak Józef zagub. ks. wojsk. r. 1897, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3376-3-3

Arndt Eleonora zagub. dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. Rządu. 3481-3-2

Andrysiak Edmund zagubił kartę wojsk. z Kom. Poborowej r. 1903. 3390-3-3

Aleksandrowicz Frajda zagub. dowód osob., wyd. przez St. Wieluńskie. 3400-3-3

Adler Moszek zagub. ks. wojskową r. 1893, wyd. przez P. K. U. w Sieradzu. 3554-3-1

Bendkowski Chil zagub. ks. wojsk. r. 1894, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3367-3-3

Błotnik Władysław zag. świadectwo od konia. 3472-3-2

Bittner A. zagub. dowód osob., wyd. przez St. w Piotrkowie. 3454-3-2

Bartniak Edmund zagub. ks. wojsk. z kartą mob. r. 1903, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3465-3-2

Bornsztajn Chaim Lajb zagubił dokument podróży oraz kartę mob. r. 1902, wyd. przez Wydz. Wojskowo-Polic. w Magistracie. 3479-3-2

Bocian Zygmunt zagubił ks. wojsk. z kartą mob., wyd. przez 7 pułk ułanów, 3493-3-2

Birenbaum Mordka zagubił kartę urlopową rocz. 1903, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3404-3-3

Bacsyński Stanisław zagubił tymcz. zaświadczenie wojskowe r. 1901. 3354-3-3

Belcberg Lazer zagubił bilet wojskowy z kartą ewidenc. na konia za Nr. 14224. 3375-3-3

Barańska Ita Raca zagub. dowód osob., wyd. w Łodzi przez Komendę P. P. 3374-3-3

Berla Roman zag. kartę zwolnienia r. 1903, wyd. w Nowej-Wilejce. 3491-3-2

Bemben Kazimierz zagub. zaświadcz. wojsk. rocz. 1905, wyd. przez Kom. Poborowej. 3530-3-1

Bednarek Józef zagub. tymcz. dowód osob. oraz ks. z Kasy Chorych m. Łodzi. 3524-3-1

Bressel Ferdynand zagub. paszport niem., wyd. w Zgierzu. 3520-3-1

Bielawski Symek zagub. zaświadczenie wojsk. r. 1905, wyd. przez Kom. Przeglądową. 3508-3-1

Blachman Izrael zagub. ks. wojsk. r. 1899, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3555-3-1

Cieplucha Antoni zagub. świadectwo na konia. 3553-3-1

Czupryński Franciszek zagub. dokument wojskowy, wyd. w Łodzi. 3551-3-1

Caban Józef zagubił dowód osob. oraz ks. wojsk. r. 1894, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3378-3-3

Chmielewski Jan zagubił dokumenty wojsk. rocz. 1898, wyd. w Łodzi przez P. K. U. 3413-3-3

Ćwiczyński Antoni zagub. dowód osob. oraz ks. wojsk. r. 1888, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3363-3-3

Duszyński Stanisław zag. ks. wojsk. r. 1896, wyd. przez P. K. U Sieradź. 3429-3-2

Debczyk Piotr zag. kartę mob. rocz. 1901, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3468-3-2

Dr. Henryk Niedzielski zam. w Kole, zagubił dowód osobisty, wyd. przez St. w Kole. 3372-3-3

Dzikowski Andrzej zagub. ks. wojsk. r. 1894, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3382-3-3

Damielak Moszek zagub. ks. wojsk. r. 1894, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3501-3-1

Dąbrowski Wincenty zagubił dowód osob., wyd. przez Starostwo Sieradzkie za Nr. 325. 3494-3-1

Figiel Stefanja zagub. wyciąg z ksiąg stałej ludności. 3526-3-1

Felczak Wiktorja zagub. dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. Rządu. 3527-3-1

Franciszkowski Stefan zagub. ks. wojsk. rocz. 1887, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3498-3-1

Feder Israel zagub. ks. wojsk. rocz. 1892. wyd. przez P. K. U. Łódź-m. oraz dowód osobisty. 3446-3-2

Ferster Maurycy zagub. paszport zagraniczny, wydany przez Kom. Rządu m. Łodzi. 3391-3-3

Filech Tadeusz zagubił kartę demob. r. 1894, wyd. przez 7 Zap. Auto-Kolumn. w Poznaniu. 3381-3-3

Frydman Majer Jakób zagub. dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. P. P. 3394-3-3

Fried Abram Moszek zagubił ks. wojsk. rocz. 1892, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3401-3-3

Fogel Natan zag. ks. wojskową r. 1891, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3431-3-2

Grabarczykowi Ludwikowi skradziono dowód osobisty, wyd. przez St. Sieradzkie za Nr. 1010. 3414-3-3

Grinberg Moryc zagubił książeczkę wojsk. rocz. 1893, wydaną przez P. K. U Łódź-m. 3426-3-2

Gruszczyńska Helena zagubiła dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. Rządu. 3440-3-2

Gryning Karol zagubił kartę wojsk. z Komisji Poborowej w Łodzi r. 1903. 3451-3-2

Grunwald Henryk zagubił paszport niem., wyd. przez Urząd gm. Dobrej oraz przepustkę szlabanową. 3383-3-3

Głowiński Dawid zagub. ks. wojsk. r. 1893, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3393-3-3

Glik Stefan zagubił dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. P. P. 3412-3-3

Gawęcki Bolesław zagub. ks. wojks. r. 1899, wyd przez P. K. U. Łódź-m. 3466-3-2

Goldring Szymon ppor. sanit. zagub. kartę mob. r. 1893, wyd. przez P. K. U. Warszawa. 3487-3-2

Gabrjelski Józef zagub. książeczkę wojsk. z kartą mob. r. 1897, wyd. przez P. K. U. w Kutnie. 3448-3-2

Górecka Helena zagub. tymczasowy dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. Rządu. 3523-3-1

Goldman Majer Lajb zagubił kartę podróży, wyd. przez 38 p. p. 3517-3-1

Gamza Chajm Noech zagubił ks. wojsk. rocz. 1891, wyd. przez P. K. U. Łódź-m 3515-3-1

Goldberg Szaja Kałma zagub. ks. wojsk. rocz. 1886. wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3548-3-1

Himelowi Edwardowi skradziono ks. wojsk. r. 1900, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. oraz Nr. rejestrac. od wozu. 3360-3-3

Handelsman Josek Dawid zagub. ks. wojsk. rocz. 1901, wyd. przez P. K. U. Łódź-powiat. 3353-3-3

Holka Antoni zagub. dowód osob., wyd. przez Urząd gm. Łask. 3379-3-3

Haber Bajla zagub. dowód osob., wydany przez Kom. Rządu w Łodzi. 3392-3-3

Jurkiewicz Abram zagub. ks. wojsk. r. 1895, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. oraz dowód osob., wyd. przez Urząd gm. Topolica. 3415-3-3

Jeschke Sylvia zagub. książeczkę z Kasy Chorych m. Łodzi. 3436-3-2

Jordan Tadeusz zagubił ks. wojsk. r. 1899, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. oraz dowód osobisty. 3405-3-3

Janklelewicz Helena zagubiła dowód osobisty, wyd. przez Kom. Rządu w Łodzi. 3403-3-3

Joskowicz Icek Menasze zagub. dowód osobisty, wyd. w Łodzi przez Kom. Rządu 3374-3-2

Jeger Franciszek zagub. dowód osob., wyd. w Zduńskiej-Woli oraz patent kateg. 5-ej z książeczką domokrążną. 3531-3-1

Jurge Zofja zagub. legitymację zapomogową. 3546-3-1

Janiak Józef zagub. legitymację zapomog. Nr. 4109, ks. wojsk. r. 1887 oraz świadectwo fabryczne. 3504-3-1

Janecki Wacław zagubił ks. wojsk. r. 1893, wyd. przez P. K. U. Kutno. 3496-3-1

Komornicki Adam zagub. kartę powołania r. 1892, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3521-3-1

Kłoszyńska Stefanja zagub. legitymację zapomog. za Nr. 4549. 3513-3-1

Kotas Jan zagub. ks. wojsk. r. 1894, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3540-3-1

Kowalska Paulina zagub. legitymację zapomogową Nr. 3294 oraz paszport niemiecki. 3537-3-1

Kaweciński Bolesław Stanisław zagub. kartę wojsk. r. 1903 z Komisj. Poborowej. w Łodzi. 3450-3-2

Kaszub Juljan zagubił dowód osobisty, wyd. w Łodzi przez II Kom. P. P. 3471-3-2

Kuszer Fiszel zagub. 2 weksle po zł. 110 płatne: 1) dnia 20-XII-26 r., 2) dn. 23-XII-26 r. z wystaw. F. Fromer. Niniejsze weksle unieważniono. 338-3-2

Kasza Nusem Froim zagubił dowód osobisty, wyd w Łęczycy oraz ks. wojsk. rocz. 1886, wydaną przez P. K. U. Kutno. 3492-3-2

Kałuży Antoniemu skradziono ks. wojsk. rocz. 1903, wyd. w Łodzi oraz patent kateg 4-ej. 3377-3-3

Kasiński Jan zagub. ks. wojskową r. 1893, wyd. przez P. K. U. w Koninie. 3369-3-3

Kucharski Stanisław zagubił tymcz. dowód osob., wyd w Łodzi przez Kom. P. P. 3408-3-3

Kozub Michał zagubił zezwolenie na dubeltówkę z kartą łowiecką. 3387-3-3

Kwiatkowski Teofil zagubił kartę ewid. za Nr. 5588 na konia. 3399-3-3

Karpińska Zofja zagub. dowód osob., wyd. w Łodzi. 3410-3-3

Linke August zagub. tymczasowy dowód osobisty, wyd. przez Kom. Rządu w Łodzi oraz 3 świadectwa na krowy. 3476-3-2

Lilienszteru Eljasz Majer zagubił dowód osobisty oraz ks. wojsk. r. 1893, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3449-3-2

Lipszyc Josek zagub. paszport polski, wyd. przez Konsulat Polski, wydany w Jerozolimie. 3461-3-2

Lange Emil zagub. ks. wojsk. r. 1898, wyd. przez P. K. U. Łódź-m 3467-3-2

Lustman Pinkus zagubił kartę wojsk. r. 1903. 3425-3-2

Lewkowicz Izak zagub. kartę wojsk. r. 1905. 3422-3-2

Lewkowicz Icek zagubił ks. wojsk. r. 1896, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3528-3-1

Linden Lejbusz zagubił zaświadczenie wojsk. r. 1906, wyd. w Łodzi. 3512-3-1

Ławnicki Władysław zagubił legitymację służbową za Nr. 757, wyd. przez Komendanta P. P. w Ł dzi. 3552-3-1

Łuszczak Stanisław zagub. ks. wojsk r. 1891 oraz dowód osobisty. 3456-3-2

Mielczarkowi Ignacowi skradziono patent kateg. 5-ej „B" oraz ks. domokrążną i dowód osob., wyd. w Łodzi. 3358-3-3

Makowski Franciszek zagubił ks. wojsk. z kartą mob. r. 1900, wyd przez P. K. U. Łódź-m. 3432-3-2

Michalczyk Jan zagubił dokument podróży r. 1903, wyd. w Łodzi. 3433-3-2

Miezalski August zagub. ks. wojsk. r. 1903, wyd. przez P. K. U. Sieradź. 3419-3-2

Manelak Mordka zagu. dowód osob., wyd. w Łodzi oraz kartę zwolnienia r. 1902, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3435-3-2

Marcinkowska Stanisława zagub. dowód osobowy kolejowy. 3411-3-3

Majczak Józef zagubił ks. wojskową rocz. 1902, wyd. w Brześciu n/B. 3407-3-3

Madaliński Bolesław zagubił dowód osobisty, wyd. w Łodzi przez Kom. Rządu. 3438-3-2

Majer Majerowicz z Praszki, zagub poświadczenie wojskowe r. 1901, wyd. przez Komisję Poborową w Wieluniu. 3416-3-3

Miller Szlama zagub. ks. wojskową r. 1902, wyd. przez P. K. U Łódź-m. 3364-3-3

Markowski Adam zagub. ks. wojsk. r. 1900, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3514-3-1

Motel Gedall Bacharjer zagub. ks. wojsk. r. 1898, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3502-3-1

Nalewaj Florentyna zagubiła dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. Rządu. 3547-3-1

Nowakowksi Stanisław zagub. zaświadczenie wojsk. rocz. 1904, wyd. przez Kom. Poborową w Łodzi. 3437-3-2

Oprychowa Janina zagub dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. P. P. 3388-3-3

Obłąk Wacław zagub. książeczkę wojsk. r. 1901. wydaną przez P. K. U. Łask. 3478-3-2

Obst Karol Juljusz zagubił tymcz. dowód osob., wyd. przez Urząd gm Zduńska-Wola. 3545 3-1

Olszewski Szczepan zagubił ks. wojsk. r. 1892. 3505-3-1

Piernikarz Icek zagub. dowód osob., wyd. przez St. Łaskie. 3516 3 1

Przybylski Jan zagubił dokumenty wojskowe r. 1891, wyd. przez P. K. U. Łódź m. 3539-3-1

Podsaduy Ludwik zagub. zaświadczenie wojsk. r 1903, wyd. przez Kom. Pobor. w Łodzi. 3549 3-1

Pokora Jakub zagub. ks. wojsk. r. 1894, wyd. przez P. K. U. Łęczycę. 3424-3-2

Pietrusiak Stanisław zagb. ks. wojsk. r. 1895, wyd przez P. K. U. Łódź m. oraz tymczasowy dowóp osobisty. 3423-3-2

Pietranek Jan zagubił kartę tymczasowego zwolnienia z wojsk. rocz. 1903, wyd. w Łodzi. 3441-3 2

Prajs Izrael zagub. zaświadczenie wojsk. r. 1906, wyd. przez Komisję Przeglądową w Łodzi. 3488-3-2

Pankowski Wolf zagub. tymcz. dowód osob., wyd. w Złoczewie. 3352-3-3

Pytliński Jan zagubił ks. wojskową z kartą mob. r. 1903, wyd. przez P. K. U. Łódź. 3368-3-3

Rogaczewski Józef mieszkaniec wsi Broszencin, gm. Dzbanki, zagubił ks. wojsk. r. 1894, wyd. przez P. K. U. Sieradz. 3475-3-2

Riwen Pinchas Pinkus zagubił ks. wojsk. z kartą mob. r. 1899, wyd. przez P. K. U. Piotrków oraz tymcz. dowód osobisty, wyd. w Koniecpolu. 3430-3 2

Rubinsztajn Mendel zagub. ks. wojsk. r. 1892, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3434 3-2

Rozenberg Moszek zagub. kartę mob. r. 1698, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3447-3-2

Rozenberg Chil zagubił książeczkę wojsk. r. 1896, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3462 3-2

Rokita Jan zagub. ks. wojsk. r. 1892, wyd. przez P. K. U. Końskie 3544 3 1

Rotbardt Pinkus zagub. dowód osob. oraz ks. wojsk. r. 1894, wyd. przez P. K. U. Sieradz. 3543-3-1

Ryba Icek zagubił legitymację zapomog. za Nr. 2159. 3535 3 1

Radoński Piotr zagubił ks. wojsk. r. 1885 oraz dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. Rządu. 3550 3 1

Radke Albert zagubił 2 weksle: 1) na zł. 100, pł. 1/XI-1926 2) na zł. 90, pł. 1/II-27 r. z wystaw. małż. Wilko. Niniejszym weksel unieważniono. 3497-3-1

Rozenfeld Piotr zagubił kartę pobytu, wyd. przez Kom. Rządu na m. Łódź. 3529 3 1

Sysiak Ema zagubiła dowód osob. oraz legitymację zapomog. za Nr. 3061 wraz z ks. fabryczną. 3477 3-2

Smoliński Władysław zam. we wsi Feliksin, gm. Wiskitno, zagub. ks wojsk. rocz. 1884. 3418 3-2

Szwarcberg Fiszel zagub. kartę rejestracyjną rocz. 1905. 3445 3 2

Sicman Józef Henoch zagubił ks. wojsk. rocz. 1892, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3458 3 2

Szajkowicz Gabryl zagubił Nr. 468 od dorożki. 3455 3 2

Sztyglic Jakub zagubił kartę bezterm. urlopow. r. 1900, wyd. przez P. K. U. Skierniewice. 3453-3-2

Słodziński Walenty zagub. ks. wojsk. r. 1897, wyd. przez P. K. U. Kalisz. 3459-3-2

Smulski Józef zagubił dowód osobisty, wydany w Łodzi. 3366-3 3

Sitarek Bolesław zagubił ks. wojsk. r. 1898, wyd. przez P. K. U. Łódź m. 3486-3-2

Sztendel Aleksander zagubił tymcz. dowód osob., wyd. przez Urząd gminy Szadek. 3398 3 3

Stanczyk Stefan zagubił ks. wojsk. r. 1900, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3384 3 3

Sonenberg Mordka zagub kartę wojsk. rocz. 1889, wyd. przez Kom. Rządu m Łodzi. 3470 3-2

Skradziono dowód kupna na auto Nr. 1022 przez 28 na imię Bronisława Leszczyńskiego. Auto sprzedali Kulpiński, Gurniaczyk i Borgsiak.

Strachenberg Stefanja zagub. dowód osob., wyd. w Łodzi. 3484-3 2

Seliga Józef zagub. ks. wojsk., wyd. przez P K. U. Piotrków oraz paszport niemiecki. 3518 3 1

Strusik Noech zagub. kartę zwolnienia rocz. 1899, wyd. w Krotoszynie. 3541-3-1

Sar Stanisław zagub. ks. wojskową z kartą mob. r. 1900, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3532 3 1

Szochet Jakub zagubił zaświadcz. wojsk. rocz. 1906, wyd. przez Kom Poborową. 3538-3-1

Sehrak Alfons zagub. dowód osob. oraz zaświadcz. wojskowe r. 1905 z Komisji Poborowej w Łodzi. 3533-3-1

Szmel Majer vel Maks Pływacki zagubił ks. wojsk. r. 1892, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3534 3-1

Suczyński Jan zagub. ks. wojskową r. 1902. 3503-3-1

Tomalski Leonard zagubił ks. wojsk. r. 1901, wyd. przez P. K. U. Tomaszów. 3359-3-3

Tworek Józef zagubił ks. wojskową r. 1893, wyd. przez P. K. U. Łask w Sieradzu. 3373 3-3

Tuchlender Szyja zagub. ks. wojsk. r. 1891, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3490-3-2

Tylak Franciszek z gm. Czołowo, zagubił kartę powołania, wyd. przez P. K. U. Konin. 3371-3 3

Torzecki Jan zagub. ks. wojskową r. 1899, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3464 3 2

Troszczyński Józef zagub. ks. wojsk., wyd. przez P. K. U. Sieradz oraz dowód osob., wyd. w Pabjanicach. 3457-3-2

Tryszkiewicz Jan zagubił patent kateg. 5 ej, dowód osob., wyd w Warcie oraz świadectwo na konia. 3511-3-1

Wajnrajch Daniel Abram zagubił ks. wojsk. r. 1889, wyd. w Łodzi przez P. K. U. 3542-3-1

Wiezbińska Marjanna zagub. dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. Rządu. 3536-3-1

Windman Hersz Lajb zagub. dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. Rządu oraz ks. wojsk. r. 1893, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3483-3-2

Wolski Ludwik zagub. kartę rejestrac. r. 1905, wyd. przez P. K. U. Łódź-m 3365-3 3

Wójcik Stanisław zagub. ks. wojsk. r. 1893, wyd. w Łodzi oraz dowód osob., wydany przez Urząd gm. Brójce. 3395-3 3

Waliszewska Stanisława (ob. Kucharska) zagub. paszport niem. familijny. 3409-3-3

Wajsblum Jankel zagub. dowód osob., wyd. w Łodzi przez Kom. Rządu. 3442-3 2

Wiśniewski Kacper zagub. legitymację zapomog. Nr. 10079 cras dowód osob. 3428-3 2

Zaginęła legitymacja służbowa Nr. 1244, wyd. przez Komendę Województwa Łódzkiego na imię Aleksandra Jędrzejczyka. 3509 3-1

Zaginęło świadectwo z ukończenia 3 oddziałowej Szkoły Powszechnej we wsi Nowosolnej na imię Oskara Buche na. 3499 3 1

Zaginęła karta mob. na imię C. Makówczyńskiego, mieszkańca gm. Leśmierz, wsi Leśmierz, St. Łęczyckiego. 3495-3-1

Zmudowski Józef zagub. książkę inwalidzką, zezwolenie na kolportarz oraz świadectwa, wyd. przez cech rzeźnicki i patent kateg. 4-ej. 3507-3-1

Zaginął Nr. rejestrac. samochodu osob. Ł. D. 16, wyd. I. Szyinerowi. 3361-3-3

Zaginął patent kateg. 4-ej, wyd. w Łodzi przez Izbę Skarbową na imię Zającskowskiego Jana. 3355-3-3

Zaginął Nr. samochodu osob. Ł. D. 303, wyd. Władysławowi Sawickiemu. 3522-3-1

Zaginął Nr. samochod. Ł. D. 35, należący do firmy „Zakłady Przemysłowe Jan Krauze“ Łódź, ul. Andrzeja Nr. 24. 3510-3 1

Zaginął weksel in blanco na zł. 120 z wystaw. A. Abramowicz. Niniejszy weksel unieważniono. 3406-3-3

Zajfert Irma zagub. legitym. zapomogową za Nr. 10950. 3443 3-2

Zaginęła koncesja, wyd. przez Urząd Wojewódzki w Łodzi na imię Jana Krauze. 3444-3-2

Zaginął znak przedni samochodu osob Ł. D. 1208, wydany Lucynie Bornsztelnowej. 3460 3 2

Zaginęła książka obrotowa z roku 1923, 1924 1925 z firmy I. Bornsztajn w Łodzi, ul. Piotrkowska Nr. 21. 3473-3-2

Zaginęła koncesja, wyd. przez Łódzką Izbę Skarbową w d. 2/I-23 r. Nr. 66132/16583 na detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych Nr. 1 i 2 Stowarzyszenia „Sulejowianin“ w Sulejowie. 3370-3-3

Zaginęła przedwstępna umowa z Komisarzem Ziemskim w Łodzi na imię Ceranki Szymona oraz kwit Banku Polskiego. 3386 3 3

Zaginął kwitarjusz od pobranego komornego z roku 1926 i 1925 z domu przy ul. Południowej 13. 3485-3-2

Zaginęły 2 karty pobytu na imię Iltichon i Marji Prasuk. 3396-3 3

Zaginęła ks. tytoniowa ze Stowarzyszenia Spożywczego „Pomoc“ w Aleksandrowie. 3489-3-2

Zuchora Stanisław zagub. dowód osob., wyd. w Brzezinach. 3469-3-2

Zaginął patent kateg. 4-ej, wyd. w Łodzi na imię Wicińskiego Jakuba. 3385-3-3

Zaginął patent kateg. 3-ej, wyd. w Łodzi na imię Jóźwiaka Andrzeja i Tadeusza Tłustka, ul. Przejazd Nr. 57. 3380-3-3

Zaginęło zezwolenie na prowadzenie tkalni, wyd. przez Urząd Wojewódzki w Łodzi firmie B-cia Biszkowicz w Łodzi. 3397-3-3

Zaginęło zezwolenie na prowadzenie cegielni w Stokach, wyd. na imię Józef Zajdler i Sp w Stokach przez Urząd Wojewódzki w Łodzi za Nr. 2532/23. 3482-3 2

Żelichowski Abram zagub. ks. wojsk. r. 1893, wyd. przez P. K. U. Łódź-m. 3500-3-1

**Redakcję zakończono: 6 listopada 1926 r.**

Drukarnia Państwowa w Łodzi, Piotrkowska 85